

SvJ

SVENSKA JOURNALEN, LÄKARMISSIONENS
MEDLEMS- OCH ORGANISATIONSTIDNING
NR 5 OKTOBER 2015 ÄRGÅNG 91

**HAZZE BLEV EN
AV MASSAJERNA
STANNADE KVAR I
BARNDOMENS TANZANIA**

**PENNY & LENNOX
TOMTADE I ÖST
KLAPPAR FRÅN SVERIGE
SPRED GLÄDJE I LVIV**

*"Man ska göra fiffiga
saker med pengarna."*

Carin Gerhardsens
framgång hjälper barn

HOTADHJÄLTE

**DOKTOR DENIS MUKWEGE OM LIVET
OCH FRAMTIDEN PÅ PANZISJUKHUSET**

"HOTEN MOT MIG HAR TILLTAGIT"

KRÖNIKA: Det goda samhället som tar hand om dessa våra minsta, jag är säker på att det finns där än i dag.

ANNIKA HAGSTRÖM

Danslust, badlust, leklust, solkysst och nykysst. Livet är ett lustfyllt äventyr som vi upplever tillsammans.

Carina Nunstedt

”De resor jag har gjort med Läkarmissionen har fått mig att öppna ögonen.”

FOTO: TORBJÖRN SELANDER

oktober 2015

10 Dags för julklappar
Ukrainska barn fick julkänsla från Sverige av tomtarna Penny och Lennox.

14 Ständigt hotad
Doktor Denis Mukwege om att leva instängd och bevakad på sitt eget sjukhus på grund av hans envisa kamp för kvinnors frihet från våld.

20 Hazze blev massaj
Få har kommit så nära massajerna som missionärssonen Hazze Sandström, som nyligen initierades in i en av klanerna.

24 Författare med höga ideal
Kriminalförfattaren Carin Gerhardsen var med och bekostade ett stort center för barnhems- och gatubarn i Bukarest.

10

14

20

Vi behöver varandra lite mer än vanligt

I det här numret finns en liten notis från Nepal. En liten glimt från en av tusentals familjer som drabbades av jordbävningarna i våras. I just den här familjen dog en dotter och mamman blev svårt skadad. Huset totalförstördes. De har fått hjälp och vi på Läkarmissionen vill rikta ett stort TACK till alla er som var med och gjorde hjälpen möjlig, så att fler människor kunde överleva. Men det är klart att nu kommer en vardag som på inget sätt liknar livet som det såg ut före katastrofen.

I Sverige drabbas vi aldrig av stora jordbävningar. Vi lever i en lugn del av världen. Men även i en tidning med bara svenska nyheter går det att läsa notiser om bilolyckor, barn som drunknar och på familjesidorna finns också berättelser om oväntade eller tragiska avslut på livet. Katastrofer inträffar överallt. Materiella skador

ersätts lättare i Sverige än Nepal men sorgen över en anhörig är densamma.

Ett par månader efter tsunamin var jag på Sri Lanka. Jag var med på en minneshögtid för offren, i ett tältläger för människor som visserligen hade överlevt men inte hade någonstans att ta vägen. När de hörde att jag var från Sverige och att Sverige också hade förlorat människor i katastrofen, var det många som kom fram till mig och ville skicka med sina kondoleanser. Då var jag förundrad över att de orkade. Att fast de själva bodde i ett tältläger orkade de ta in att okända människor i ett land långt borta också sörjde.

Och det är väl samma sak som gör att vi också vill vara med och hjälpa

när det kommer ett larm från ett land som vi kanske inte ens har varit i närheten av. För att vi hör ihop på det här jordklotet. Och nu och då behöver vi varandra, lite mer än vanligt.

Eva Nordenstam
von Delwig
Informationsansvarig på Läkarmissionen

Carina besöker "The club house", dagcentret för gatubarn i Uganda.

Wilmer, Carinas son, tillsammans med en av de fotbollsintresserade killarna på barncentret Halfway Home i Uganda.

Carina Nunstedt: Resorna till Afrika har öppnat mina ögon

Redan i skolan sittstrejkkade hon mot orättvisor.

I dag påverkar hon på större plan.

– Jag är mån om att göra någon slags skillnad om jag har möjlighet, säger chefredaktören och journalisten Carina Nunstedt.

TEXT: CAROLINE ENGVALL

FOTO: TORBJÖRN SELANDER, CARINA NUNSTEDT

MÖTET MED DEN svenska eldsjäl Monica Woodhouse, som driver Läkarmissionens projekt Give a Child

a Family i Sydafrika, berörde chefredaktören och journalisten Carina Nunstedt djupt.

– Första gången jag besökte Monica hade hon plats för närmare hundra föräldralösa och övergivna barn. Alla fick en nystart i livet, från läkarhjälp och terapi till skolgång och tak över huvudet. Hennes modell ger resultat på så många plan och Monica själv är en person som aldrig ser några hinder, bara möjligheter. Detta är bara ett av alla projekt man kan stötta som Skyddsängel via Läkarmissionen, säger Carina Nunstedt.

Genom sitt jobb som chefredaktör för och grundare av ett flertal fram-

gångsrika magasin har hon makt att lyfta viktiga frågor. Att engagera sig i Läkarmissionen kändes självklart, bland annat för att organisationen jobbar konkret på plats, utan mellanhänder.

– Jag gillar att de inte bara ger katastrofhjälp utan jobbar för att förändra världen långsiktigt, bland annat genom att fokusera på utbildning och självförsörjning med utsatta barn och kvinnor i fokus.

VIA DEN NUVARANDE tidningen och eventserien Books & Dreams har Carina Nunstedt ett brett kontaktnät av kända författare och andra personligheter och har kunnat

Carina Nunstedt

Ålder: 46 år.

Bor: Lägenhet i Stockholm.

Yrke: Chefredaktör, intraprenör och författare.

Familj: Gift med Anders, musikjournalist. Sönerna Wilmer, 14 och Oscar, 11.

hjälpa Läkarmissionen att hitta flera kända ambassadörer. Alcazar-sångaren Andreas Lundstedt och programledaren Doreen Månsson är bara några stjärnor som sprider organisationens budskap i sina sociala medier.

För Carina själv började resan i födelsestaden Växjö. Pappa Staffan var

journalist och jobbade bland annat på Sydsvenska Dagbladet.

– Men avgörande var mitt intresse för musik- och nöjesjournalistik. Jag sjöng i ett rockband och tyckte att musiktidningen Slitz var den bästa som fanns. Det här var på 1980-talet och den var befriad från lättklädda tjejer, säger Carina och skrattar.

Full av entusiasm sökte hon praktik på deras redaktion i Stockholm, fick blankt nej och fick nöja sig med att praoa på lokaltidningen Smålandsposten i stället.

– Praktiken ledde till vikariat och jag skrev om allt från inställda nattbussar och Hultsfredsfestivalen till Röda

kors-möten. Det var en erfarenhet som gav mersmak.

Den större lokaltidningen Östgöta Correspondenten i Linköping väntade, därefter Expressen.

– På Östgöta Correspondenten gjorde vi en nöjesbilaga inspirerad av kvällstidningarnas. Jag ville säklart jobba med originalet, med större och bättre resurser och hade längtat efter att flytta till Stockholm eftersom hela min släkt kommer därifrån. När Expressens personalredaktör ringde och erbjöd mig jobb kunde jag inte tacka nej.

Vilka är dina bästa minnen därifrån?

– På Expressen hade jag nio jobb på

Retraks dagcenter för gatubarn i Kampala.

Carinas yngsta son Oscar, 11, är med på "mellis"/tea time med barnen på Give a Child a Family i Sydafrika.

Carina och Wilmer med några av gatubarnen på The Club House i Kampala.

lika många år, och det var det bästa att jag fick så stor frihet att utvecklas. Jag var chef och startade flera nya bilagor, fick prova på att vara sommarkorrespondent i USA och satt som featurchef i redaktionsledningen. Det var en grabbig miljö på nyhetsredaktionen, men jag höll mig borta därifrån och förverkligade egna och andras idéer.

CARINA NUNSTEDT ÄR kvinnan bakom magasin som Mama, Family Living och Expressens bilaga Leva och Bo. Hon var också med och startade tidningen Passion for Business. Hennes nuvarande magasin Books & Dreams är lika mycket en livearena som en

pappersprodukt. De arrangerar stora författarkvällar och deckarfestival på Gotland. Däremellan har hon hunnit skriva böcker, senast boken "Lyckan i det lilla" tillsammans med Ernst Kirchsteiger.

– Det roligaste med att starta nya tidningar eller varumärken är att överraska läsare eller besökare med en tidning, bok eller upplevelse som de inte visste att de ville ha.

Redan som barn var Carina engagerad i viktiga frågor. På gymnasiet sittstreckade hon på Stortorget i Växjö mot apartheid och läromedelsföretaget Esseltes handel med just Sydafrika.

– Då hade jag ju ingen aning om

att jag skulle åka dit på reportage senare i livet. Jag har inte jobbat partipolitiskt, men jag har engagerat mig mot främlingsfientlighet och rasism på olika sätt.

MAGASINET BOOKS & DREAMS, som Carina är chefredaktör för just nu, har samarbetat med Läkarmissionen under tre års tid och lyft viktiga projekt på både författarkvällar och i tidningen. Själv har hon varit med på två långa reportageresor till Sydafrika och Uganda.

Vad har resorna gett för perspektiv på livet?

– Massor! De två resor som jag har

Carina Nunstedt

"Att få dela intrycken och de afrikanska barnens berättelser tillsammans med mina egna barn har varit en extra dimension."

gjort med Läkarmissionen har fått mig att öppna ögonen. Jag valde att ta med min yngsta son, Oscar, på den första resan till Sydafrika och min äldsta son, Wilmer, på den andra resan till Uganda och Sydafrika. Att få dela intrycken och de afrikanska barnens berättelser tillsammans med mina egna barn har varit en extra dimension.

Inför båda resorna har vi också gjort egna insamlingar i barnens skolor och fotbollslag för att sprida Läkarmissionens arbete.

SJÄLV ÄLSKAR HON ATT LÄSA, kombinationen av stillhet och ändlös fantasi som en bra bok kan förmedla, och har gjort mycket för att sprida läsningens lov till yngre.

– På deckarfestivalen på Gotland var det väldigt viktigt för mig att vi skulle ha en barn- och familjescen. I det verkliga personliga mötet mellan författare och läsare föds en lust till berättelser som verkligen behövs i den digitala värld vi lever i. Mina egna

barn är tvungna att läsa böcker, och de gillar det – även om man måste påminna dem om att böckerna finns.

Nu planerar Carina – välförtjänt – för en lugnare höst efter ett år med turné med Books & Dreams, en lyckad deckarfestival och bokskrivande med tv-Ernst.

– Jag har ett eget bokprojekt som jag vill ge tid och så vill jag yoga mycket och vara hemma mer med familjen. Jag ska också åka till Indien med Läkarmissionen och besöka en skola i slummen i Kolkata och ett projekt med kvinnor som startat egna företag i Chennai. Det ska bli fantastiskt spännande. ■

Vill du bli min Skyddsängel?

Ge de övergivna barnen ett hem, en familj och en framtid.

Det är alltid en tragedi när barn förlorar sina föräldrar. Och kan ingen anhörig ta över ansvaret, blir det en enorm kris. Förr var lösningen olika barnhem. Men tack vare Läkarmissionen får barnet nu istället flytta till en helt vanlig familj – som blir deras för resten av livet. Bli Skyddsängel och var med att stötta hela resan från kris tills barnen har fått en ny familj. **Tack för din insats.**

Som Skyddsängel ger du 100 kr i månaden via autogiro. Bli Skyddsängel på lakarmissionen.se/skyddsangel, eller ring och anmäl dig till vår Givarservice telefon 08-620 02 00.

Läkarmissionen
Förändrar framtiden för utsatta människor

mäklarringen

Sälj! Och satsa på nyproduktion i Moçambique.

När vi sålt din bostad skänker vi pengar i ditt namn till Läkarmissionens barncenter i Chimoio, Moçambique. Hittills har vi samlat in över 900 000 kr till deras arbete.

Läs mer om arbetet på
maklarringen.se/litebattre

Läkarmissionen

Vad händer efter döden?

Visst är du nyfiken! Madeleines video-undervisning uppenbarar otroliga skatter.

7 DVD-skivor i garanterad kvalitet. HD eller normalupplöst. Fri publikvisning. 564:- inkl porto.

**Andra svåra frågor?
Ring eller mejla Vingården!
Peter eller Madeleine Wallgren svarar – gratis.**

Tel 0435-35705 (kl 9-18) www.vingarden.org

Självförtroende och självkänsla i Kristus

I hjärtats förening med Kristus får vi hans självkänsla och självförtroende.

Bok, 185 sid,
181:- inkl porto.

Vingården, Lärkv 26, 284 37 Perstorp

HJÄLP!

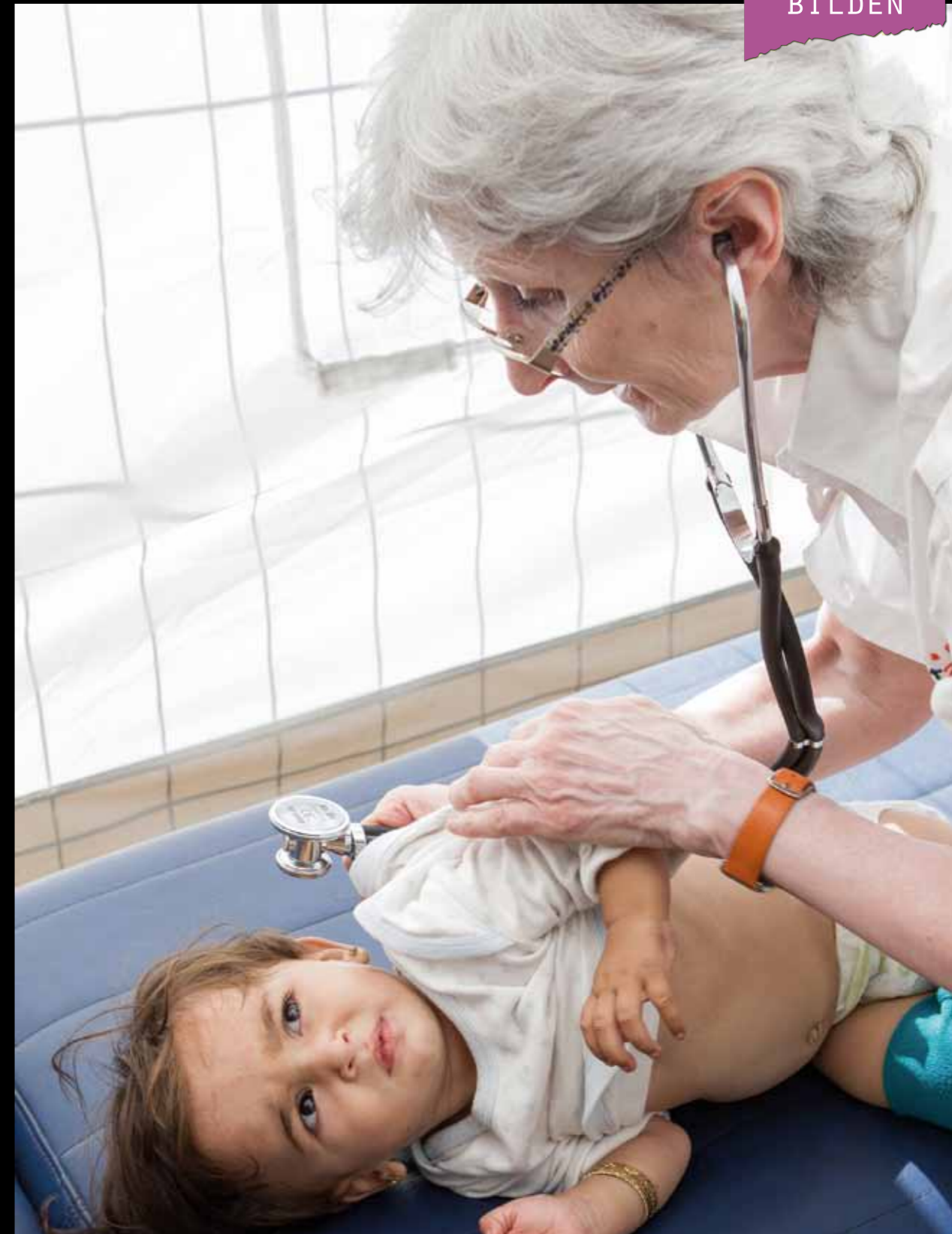
Swisha till nummer 123 900 0217

Du kan också SMS:a AKUTHJÄLP100 till 72 980 så skänker du 100 kr.

Läget är akut för miljontals flyktingar. Hjälptill att förändra framtiden för de som bor i det enorma tältlägret i Bekaadalen i Libanon. Behoven är större än någonsin. Du kan också ge via [Läkarmissionen.se](http://Lakarmissionen.se). Tack för din gåva!

Läkarmissionen
Förändrar framtiden för utsatta människor

BILDEN

I Budapest fick flyktingbarn och deras mammor mat och sjukvård

Läkarmissionens givare har gett stöd till flyktingar från Syrien i flera år. Det har handlat om arbetet i Libanon i Bekaadalen som du kan läsa mer om på sidan 13. Men i mitten av september utökades insatsen och tillsammans med Human Bridge (en fristående stiftelse som har Läkarmissionen och Erikshjälpen som grundare) skickades bland annat containrar med hjälp till Ungern och Grekland. I Budapest gav också Läkarmissionen stöd till en lokal organisation som gav mat, husrum och sjukvård framför allt till mammor och deras barn. Läkare och sjuksköterskor har ställt upp ideellt och undersökt barnen. Tack alla ni som har varit med och gjort detta möjligt!

FOTO: BERTALAN FEHER, HUNGARIAN BAPTIST AID

Penny och Lennox med tre barn från CCC som fått julklappar från Sverige.

Penny och Lennox fick hälsa på hemma hos några av barnen från CCC. "Det var väldigt annorlunda hemma hos dem", sa Penny efteråt.

Julglädje när Penny och Lennox kom till Ukraina

Förra året fick tioåriga Penny och hennes klasskompis Lennox åka med Läkarmissionen och Aktion Julklappen till Ukraina för att dela ut julklappar. Mötet med barnen och insikterna om hur de lever, gav minnen som de sent kommer att glömma.

TEXT: THERESE PETERSON

FOTO: HÅKAN FLANK

PENNY OCH LENNOX från Stockholm fick följa med på en resa till hjälpcentret Children Care Center, CCC, som ligger i staden Lviv i västra Ukraina. Barnen de mötte kommer från väldigt utsatta miljöer, och går till CCC varje dag efter skolan, som till ett fritids. De saknar det mesta av det vi i Sverige ser

som självklart och deras glädje över julklapparna som Penny och Lennox hade med sig blev stor.

– Först blev jag lite chockad över att de tyckte så mycket om det de fick, men det var jätteroligt att se att de blev så glada, berättar Penny.

Hon och Lennox agerade jultomtar och delade ut paketen som, för att det skulle bli rättvist, innehöll likadana saker, bland annat en tandborste, en tvål, färgkritor, ritblock och en tablettask, som valts ut och slagits in hemma i Sverige av barn som Penny.

– De fick inte det vi brukar få i julklapp, men blev ändå jätteglada och höll upp presenterna och visade varandra. "Kolla, jag fick ett ritblock", "och jag fick en tandborste".

Penny gestikulerar med hela kroppen och visar hur barnen visade upp sina paket.

Penny

"Först blev jag lite chockad över att de tyckte så mycket om det de fick, men det var jätteroligt att se att de blev så glada."

– De har inga egna tandborstar utan får låna det ibland på sitt fritids. Men nu fick de en av oss.

AKTION JULKLAPPEN har genomförts av Läkarmissionen i 18 år. Tanken är att hjälpa barn i östra Europa, samtidigt som svenska barn, skolklasser och företag får uppleva glädjen att ge en gåva som verkligen gör skillnad. Förra året samlades det in 33 075 julklappar som delades ut på barnhem, skolor, sjukhus och till familjer i Rumänien, Ukraina, Moldavien samt Georgien.

Varje paket innehåller även ett personligt brev som varje barn skickat med i sin julklapp, något som barnen verkligen gillade, berättar Penny. Hon tar fram bilder från resan och pekar på Verina, en nioårig tjej som de blev hembjudna till. Hon bor med sin äldre bror, som är handikappad, och deras mamma i en liten enrumslägenhet som inte rymmer mycket mer än en kokplatta och en våningsång. Mamman arbetar som bärplockare i Sverige på sommaren och i Polen resten av året och är bara hemma ett par gånger i månaden. Resten av tiden får barnen klara sig själva.

– Det var väldigt annorlunda hemma hos dem mot hur det ser ut i vårt hus och när deras mamma var hemma fick Verina dela säng med sin bror. Och de hade nästan ingen mat, bara några smörgåsar.

För Verina har CCC blivit en

Aktion Julklappen

Om du vill läsa mer om Aktion Julklappen, eller själv skicka en julklapp, anmäl dig på vår hemsida aktionjulklappen.se. En julklapp ska innehålla ritblock, skrivhäfte, blyertspenna, pennvässare, suddgummi, färgkritor, tandborste, tandkräm, tvål, tablettask, reflex och en personlig hälsning från avsändaren.

oerhört viktig plats, där hon får mat varje dag och där hon kan stanna till åtta på kvällen då det är dags att gå hem och lägga sig. Den dagen som Penny och Lennox var på besök bjöds det på rödbetsoppa på CCC. Många av barnen åt mer än vad deras kroppar såg ut att kunna ta in, berättar Pennys mamma Lina Rönning, som sitter

med vid intervjun och som även var med på resan.

– Ibland är den maten den enda de får på hela dagen, säger Lina.

CCC STÖDS SEDAN många år av Läkarmissionen och många av de som kommit hit genom åren vittnar om att personalen och barnen blivit som en andra mycket värdefull familj. För på centret får de inte bara äta ordentligt och tvätta sig. Personalen får dem även att känna sig sedda, och hjälper till med exempelvis läxläsning. Att dessutom veta att det finns svenska barn som tänker på dem betyder oerhört mycket.

– Jag tycker det är bra om fler barn skickar julklappar. Nu var det bara några få som fick, men det finns jättemånga som behöver. Och jag åker gärna tillbaka och delar ut, säger Penny och ler stort. ■

I grunden finns viljan att göra gott

Vi kallades sommarbarn. Barn som var födda i stan och inte hade tillgång till sommarhus eller semesterresor under sommarlovet. Vi valdes ut för att placeras på barnkolonier eller i sommarhem på landet. Att barn skulle gå och dra på gatorna under sommarlovet var otänkbara. Frisk luft och ett sunt liv var det som gällde även för oss stadsbarn. Jag minns hur vi stod på rad i S:t Ansgars kapell, barfota och endast iklädda underbyxor. En efter en fördes vi in till diakonissan för att vägas och mätas före avfärden. När vi kom tillbaka efter sommarlovet upprepades proceduren. Hade vi växt någon centimeter på längden och gått upp i vikt ansågs det att vi hade hamnat i ett bra sommarhem.

Så här nästan sju decennier senare kan jag undra hur det där egentligen gick till. Vem valde ut oss? Och vem valde ut den plats dit vi skickades?

Jag vet i alla fall att jag i dag är tacksam för att jag hamnade hos tant Gunda och farbror David och deras son Alvar på en gård i norra Östergötland. Jag fick en andra familj och jag fick se ett annat sätt att leva – och möta ett annat sätt att tänka.

För min inre syn kan jag se mig själv sitta i tant Gundas knä och lära mig att sprita ärter. Ärter som vi fyllde gröna tjockbottnade flaskor med och sen ställde ner i konserveringsapparaten som stod på vedspisen. En plåthink med potatis till grisarna puttrade intill.

I SKAFFERIET LÅG sirapslimpor inlindade i linnehanddukar. En kopparbunke med kalvdans eller ostkaka kunde dölja sig på nedersta hyllan. Klockan på väggen slog ding dong varje timme. I radion var väderleksrapporterna det viktigaste. Nordöstra Götaland med Gotland. Det var vi.

Prick klockan tolv kom farbror David in i köket. Då hade han varit uppe sedan ottan, mjölkat korna och ställt ut mjölkkruckorna

på pallen intill vägen. Det var middag klockan tolv. Inte sällan kall inkokt braxen med tunn grädda. Det var hans älsklingsrätt. Braxen hade vi fiskat upp ur mjärden i sjön. Mörten fick katterna.

EFTER MIDDAGEN TOG farbror David en tupplur på kökssoffan, på kudden i soffan stod det broderat med sirliga bokstäver "Bara fem minuter".

Jag vet verkligen inte hur det kom sig att just jag hamnade hos Tant Gunda och Farbror David och Alvar, men jag vet att deras inställning, att dela med sig av sina liv till barn som behövde komma ut på landet, fanns hos många människor runt om i byarna. Sommarbarn och fosterbarn fanns överallt.

Det goda samhället som tar hand om dessa våra minsta, jag är säker på att det finns där än i dag. Kanske lite dolt under ytan, men i grunden finns viljan att göra gott hos de flesta av oss.

På helgerna klädde sig mina sommarföräldrar i finkläder. Tant Gunda hade kritade vita skor, blommig klänning och hemstickad tröja. Frisyren var alltid densamma. Knut i nacken. Eller rättare sagt en rulle i nacken. Jag såg henne aldrig med utsläppt hår. Farbror David hade kostymbyxor och väst med klockkedja när han skulle vara fin. Så klädda cyklade vi till bönhuset eller tältet där möte hölls till sena kvällen. Jag fick sitta på farbror Davids pakethållare, även i uppforsbacken, om jag sjöng "När en stjärna står tänd över barndomens hus ..." Det gjorde jag gärna.

TÄLTMÖTENA MINNS JAG som spännande. Sångerna fascinerade mig. Jag lärde mig många av dem utantill. Tant Gunda och Farbror David sjöng inte, men de tittade gillande på sommarbarnet som klämde i med "Jesus älskar alla barnen."

Mina sommarföräldrar finns inte längre i livet. Men de har lämnat över något värdefullt till sitt sommarbarn.

Tron på att livet blir roligare att leva om man delar med sig än om man bara tänker på sig själv. Hoppas änglarna kan laga kalvdans och ostkaka.

Annika Hagström

Journalist, programledare och författare. Hon har varit gästprofessor vid Institutionen för journalistik och masskommunikation, JMG, i Göteborg.

Romer uppmärksammades på Stockholms kulturfestival

■ En av de sista sommarveckorna var det åter dags för Stockholms kulturfestival.

Sören Eskilsson.

Där kunde besökarna bland andra möta Sören Eskilsson, vice föreståndare i Filadelfia Stockholm som tillsammans med Stockholms Stad och några andra organisationer ville uppmärksamma frågan om romer, både i Sverige och i Rumänien.

Vad gör ni här på festivalen?

– Vi har under två år jobbat ihop med Stockholms stad med EU-migranter. Vi började med ett mindre härbärge med 10 platser i

vår kyrka vid St Eriksplan. Nu har vi öppnat ett härbärge med 50 platser i Globen-området, så vi står här under festivalen och berättar om vårt arbete i Stockholm och Rumänien.

Vad är "A better home"?

– Här i Sverige har vi härbärgen där vi visar omsorg med boende, mat och kläder och det är en kristen handling. Men för en mer långsiktig hjälp i Rumänien arbetar vi även tillsammans med Läkarmissionen och deras partnerorganisation Liv & Ljus i Bukarest. Förhoppningen är att den modell de jobbar med där ska kunna spridas till andra städer i Rumänien, där många av de romer som

Representanter från "A better home" informerade på Stockholms kulturfestival i Stockholm om deras arbete bland romer.

kommer hit, bor. Vi vill skapa hopp om en framtid för den romska kulturen i Rumänien.

Vad hoppas ni få ut av festivalen?

– Här på kulturfestivalen

vill vi synas och finnas med. Men när det gäller arbetet med romerna tror vi på uthållighet och kontinuitet. Det är ett långsiktigt engagemang.

Fokus på återuppbyggnad i Nepal

■ Räddningsarbetet i Nepal har börjat byta fokus från akuta hjälpinsatser till mer långsiktig återuppbyggnad. Förutom nödkit delar man även ut verktyg för att riva hus som inte går att bo i och få bort rasmassor, och

lära folk att använda dem. Men behovet av tak över huvudet, rent vatten, hygien och sanitet är fortfarande stort och blir bara större med monsunregnen. Regnen ökar också faran för jordskred.

Sano Pasang Lama och hans 12-åriga dotter Phurphi står framför deras raserade hus. Phurphis storasyster dog i den första jordbävningen. Hjälpn från Medair har varit ovärderlig för de drabbade.

Vill du hjälpa flyktingar från Syrien genom vintern: lakarmissionen.se eller pg 90 00 21-7, skriv "Syrien".

Bättre boende i flyktingläger

■ Läkarmissionen har sedan flera år hjälpt flyktingar från Syrien i Bekaadalen i Libanon. Det är de allra fattigaste som bor här. De som inte har möjlighet att ta sig vidare till Europa. De bor i informella läger och nästan inga barn går i skolan. Vissa har bott här i fyra år. Och det innebär fyra år i tält.

Hjälpn från Läkarmissionen (via vår partner Medair) har handlat om att förbättra boendet. Att vinterbona tält med presenning, hjälpa till med avrinning av smältvatten, göra toaletter osv. Dessutom har familjerna fått filter, vattendunkar, kaminer och ved.

Den 9 oktober tillkännages vem som blir årets mottagare av Nobels fredspris.

Denis Mukwege, chefsläkare på Panzisjukhuset i östra DR Kongo, finns åter med i förhandsspekulationerna om pristagare.

Efter att hösten 2012 ha utsatts för ett mordförsök lever han och hans familj på sjukhuset under sträng bevakning.

Här berättar dr Mukwege själv om sin livssituation och om hur han ser på framtiden.

TEXT: BERTHIL ÅKERLUND FOTO: HÅKAN FLANK

“Jag hoppas få se min dröm förverkligas”

”**DET ÄR SNART TRE** år sedan jag utsattes för ett mordförsök i mitt hem här i Bukavu i östra DR Kongo. Det var en djupt omskakande upplevelse som förändrade tillvaron för mig och min familj.

Jag önskar jag kunde säga att vi lever normalt igen. Men det kan jag inte. Vi bor fortfarande kvar på sjukhusområdet och lever under sträng bevakning. Jag utför mitt vanliga arbete men åtföljs av tungt beväpnade FN-soldater när jag rör mig på sjukhuset.

Det är naturligtvis en ytterst sorglig situation, inte bara för mig och min familj, utan även för alla patienter och min personal. Ett sjukhus ska vara en fridens och fredens plats, en neutral zon, där allt som påminner om våld ska hållas undan.

Det har funnits perioder under den här tiden när jag har kunnat förflytta

mig utanför sjukhuset, om än med vakter. Jag har kunnat gå i kyrkan på söndagarna, besöka min mor och medverka vid olika slags möten och konferenser i staden.

Men det är inte längre möjligt och det beror helt enkelt på att hoten mot mig har tilltagit. Det går också att säga när förändringen kom. Det skedde i slutet av förra året när jag tagit emot Sacharov-priset i Strasbourg i Frankrike.

JAG VAR MYCKET STOLT över att ta emot detta pris som ju delas ut av Europeiska Unionen och hyllar tankens och ordets frihet. Jag har fått många utmärkelser, men den här kändes speciell eftersom det var 28 länder, representerade av 751 parlamentariker, som stod bakom den. Jag tolkade det som att alla dessa länder stod upp bakom mitt och min personals arbete

Denis Mukwege

Denis Mukwege föddes 1955 i dåvarande Belgiska Kongo. Han utbildade sig till läkare i Burundi och Frankrike, och leder sedan 1999 arbetet på Panzisjukhuset i sin hemstad Bukavu. Han har mottagit över 30 stora internationella priser för sin oförtröttliga kamp mot det sexuella våldet i östra Kongo. Han har bland annat tilldelats Palmepriset, FN:s pris för Mänskliga Rättigheter och Sacharovpriset. Han är i år nominerad till Nobels fredspris för sjunde gången i följd och är – som vanligt – ett hett namn i förhandstipsen och hos världens stora spelbolag.

På grund risken för attentat bevakas Denis Mukwege av tungt beväpnade FN-soldater när han rör sig på sjukhuset.

på sjukhuset och kampen mot det sexuella våldet.

Det var ett stort och viktigt pris.

Det kan tyckas som en ödets ironi att ett pris som hedrar yttrandefriheten driver människor till att verka i motsatt riktning. I vårt eget land togs detta pris emot med total tystnad bland medierna.

JAG HADE INTE mer än hunnit komma tillbaka från Europa när hoten mot mig började komma via telefonsamtal, mail och vanlig post. Jag var ju van, jag borde inte ha blivit förvånad eller upprörd, men tonläget var högt och flera av hoten var skarpa och konkreta.

Denis Mukwege

”Frågan är hur länge vi ska behöva leva på det här sättet – som i ett fängelse?”

Det dröjde heller inte länge förrän mina säkerhetsansvariga nåddes av upplysningar som jag inte kan gå in på i detalj. Men det handlade om långtgående planer på en attack liknande den som min familj och jag utsattes för 2012. Att planerna kunde avslöjas visar samtidigt att säkerhetsarbetet kring mig och sjukhuset fungerar på ett bra sätt.

Den förvärrade situationen gör att jag inte längre förflyttar mig utanför sjukhuset. De enda gånger jag lämnar området är när jag åker på resa utomlands. Men det planeras långt i förväg och färden till flygplatsen sker under rigorös bevakning.

MEN FRÅGAN ÄR hur länge vi ska behöva leva på det här sättet – som i ett fängelse? Mitt hopp står till det president- och parlamentsval som ska hållas här i DR Kongo i slutet av 2016. Jag kan bara önska att det får gå rätt till och att regimen inte rör konstitutionen.

En president kan inte, efter sina

två lagstadgade perioder, väljas på nytt. Enligt grundlagen måste han nu ersättas.

Men kan vi vara säkra på att det sker?

Nej, det kan vi inte vara säkra på, det har funnits diskussioner om att ändra i grundlagen. Jag hoppas innerligt att det inte händer, det skulle få mycket djupa konsekvenser och öka våldet och splittringen i vårt land.

JAG TVIVLAR INTE ett ögonblick på att det finns personer som är kapabla att leda vårt land i en ny riktning. Det är ju vad många människor väntar på – en förändring. Men kommer dessa personer att få en chans? Att driva valkampanj i ett så stort och fattigt land som Kongo är inte lätt. De som sitter vid makten eller är förbundna med den har alla favörer. De har pengarna och resurserna som gör det möjligt att förflytta sig över landet och ge löften till människor som går hungriga. De kan ge Coca-Cola eller färsk fisk i utbyte mot en röst.

Den som inte har Coca-Cola att erbjuda står sig slätt.

Men den här gången måste det bli annorlunda. Jag önskar att människorna utsåg sina ledare själva och inte blev förda bakom ljuset av politiker som bokstavligen köper sig makt och ställer sig utanför all form av redovisning gentemot samhället.

I MITT ARBETE som läkare ser jag dagligen hur effekterna av landets dåliga styre slår mot själva samhället. Mina kolleger och jag kan operera och behandla och sedan skriva ut patienten. Men många är snart tillbaka med liknande skador som tidigare. Vi kan så att säga bara behandla symtomen men kommer inte åt sjukdomen som finns där ute i samhället. Det är därför vi behöver stöd från alla olika håll för att ”behandla” detta land.

Jag har många gånger genom åren sökt en dialog med ledningen i landet om hur vi ska kunna komma till rätta med det sexuella våldet, hur vi ska

Panzisjukhuset

Läkarmissionen var med och finansierade bygget av Panzisjukhuset i slutet av 1990-talet, och har varje år sedan dess gett ett stort finansiellt stöd till sjukhuset och ett flertal kringverksamheter. Väpnade konflikter och djup fattigdom i östra DR Kongo sätter stor prägel på vården, vilket gör stödet till sjukhuset så nödvändigt och angeläget.

Läkarmissionen ger löpande bidrag till mödravården, så att patientavgiften för förlossningar kan subventioneras. Man ger också ett stort anslag till nutrition av undernärda barn, och man ger stöd till vården av kvinnor som utsatts för sexuellt våld.

Utöver det går stöd till Mama Londons daghem för de våldtagna kvinnornas barn och till utbildningar för kvinnorna, så att de kan försörja sig och komma vidare i livet.

Denis Mukwege

“Vad som händer i nästa val blir avgörande för mig och min familjs framtid.”

Det är möjligt att få slut på konflikterna och att få bukt med det grova, förråande våldet, det går att minska korruptionen och den illegala handeln med mineraler. Det behövs egentligen inga dellösningar eller särskilda avtal för det.

DET SOM KRÄVS är ett kollektivt engagemang, en moralisk revolution och en förändring av hela mentaliteten med ett ledarskap som drivs av en tydlig vision för sitt folk. Ett ledarskap grundat på moraliska och etiska värderingar som har folkets bästa för ögonen och vill lyfta landet ur askan. Jag tycker inte att det är naivt att tro att det är möjligt. Det finns länder

som tidigare varit väldigt illa skötta men som idag blomstrar och fungerar på ett bra sätt.

VAD SOM HÄNDER i nästa val blir avgörande för mig och min familjs framtid. Med ett nytt ledarskap kan vi förhoppningsvis lämna vår ”fängenskap” på sjukhuset och börja leva som vanligt igen.

Men det jag hoppas på mest är att utgången av valet ska bli märkbar för kvinnorna.

Att de grova övergreppen mot dem ska upphöra och att de en dag ska kunna känna sig trygga i samhället.

Att de ska kunna återfå sin värdighet och med dem ett helt folk.

Det är för den dagen jag kämpar och det är för den dagen jag riskerar mitt liv. Min högsta önskan är att få se den komma.

BERÄTTAT FÖR
BERTHIL ÅKERLUND

kunna få det att minska. Men jag har aldrig mött något gensvar, utan tvärtom fått uppfattningen om att de inte har sett det som något problem. De har valt att vända sig bort och helt förneka problemet. Men man kan inte lösa ett problem genom att förneka dess existens.

JAG HAR INTE KUNNAT se det på annat sätt än att de har svikit sitt ansvar och sviker man sitt ansvar inför sin befolkning blir man också medskyldig till det som händer. Jag vet att mina kolleger och jag inte är ensamma, det finns ett stort stöd i världen för den här kampen. Men jag vet också att förändringen måste komma inifrån, att det i själva verket bara är vi kongoleser som kan lösa det här.

Jag är inte uppgiven, jag är övertygad om att det går att åstadkomma förändringar i det här landet. Och den förändringen måste börja på gräsrotsnivå för att sedan nå samhällets topp.

Webaid är Läkarmissionens biståndsbutik på nätet. Här går det att köpa saker som räddar liv.

lakarmissionen.se

Mobil klinik delar ut vitaminer till barn och vuxna

■ Att få i sig vitaminer och mineraler är enkelt i ett land som Sverige med god tillgång till bra mat. Men bor du i Moldavien, det lilla landet mellan Rumänien och Ukraina, är det inte lika självklart.

Moldavien räknas som ett av Europas fattigaste länder, minst en fjärdedel av

landets befolkning arbetar utomlands som byggarbetsre eller städerskor. Prostitution är dessvärre också vanligt bland kvinnorna.

MÅNGA BARN LÄMNAS

kvar i fattiga byar med sina mor- och farföräldrar när föräldrarna åker för att jobba. Barnen växer upp

i en svår miljö med dåliga förutsättningar.

För att tillgodose byborna med bra sjukvård, stöder Läkarmissionen sedan många år en mobil läkarklinik som reser runt i byarna med ett läkerteam. Under 2015 räknar de med att kunna behandla cirka 20 000 människor.

En av teamets viktigaste uppgifter när de reser runt är att förse barn och vuxna med vitaminer, som krävs för att kroppen ska fungera som den ska och inte drabbas av bristsjukdomar. Det är speciellt viktigt att få i sig vitaminer på vintern för att stärka kroppens immunförsvar.

Om du vill, kan du vara med och stödja läkarnas arbete för att ge fler barn i Moldavien tillgång till vitaminer i vinter. Vitaminer för en person under en månad kostar 25 kronor.

Så handlar du

1. Gå till www.webaid.se
2. Välj din gåva och lägg i gåvokorgen.
3. Betala med kort, inbetalningskort eller via bank.
4. Skapa ditt gåvobevis.
5. Skriv ut eller skicka ditt gåvobevis.

10

i topp-listan

■ Här är de mest populära produkterna på Webaid just nu.

- 1 Stöd till Panzisjukhuset.
- 2 Föda barn på sjukhus, Kongo.
- 3 Hjälptill Syrien.
- 4 Trädplantering, Sydsudan.
- 5 Oxe, Uganda.
- 6 Frukträd, Mocambique.
- 7 Kycklingar, El Salvador.
- 8 Får, Burkina Faso.
- 9 Mat till gatubarn, Rwanda.
- 10 Stöd till Tigers Club, Uganda.

Fråga Mats

■ Har du frågor om Webaid ställ dem till Mats Danson, 08-620 02 00.

Afrika är hemvisten för ständigt fascinerande mysterier. En som har denna kontinents mystik i sitt DNA är missionärssonen Hazze Sandström. Trettio år har han tillbringat i Tanzania och en stor del av tiden bland massajerna och hadzabefolket. Han pratar flytande swahili, stamspråket Kinyamwesi och hjälpligt massaj.

TEXT OCH FOTO: JÖRGEN ULVSGÅRD

VI ÄR PÅ VÄG från staden Arusha till Tarangire Nationalpark och Lake Eyasi i den norra delen av Tanzania och passerar byar med swahilinamn som Maweninga, Karatu och Bashay. Det är längs sådana här dammiga och dåligt underhållna vägar som det afrikanska livet utspelar sig inför öppen ridå. På vardera sidan om vägen pågår allt samtidigt.

En kvinna i vacker grön sari stöter rytmiskt maniok i en stor trämortel. Små eldar, vars flammor bränner hål i det kompakta mörkret, brinner utanför de enkla skjulen och doften av rök tränger in genom bilens sidorutor. Lite längre bort sitter två grabbar och skär tunna gummiremsor från uttjänta bildäck, som sedan säljs som lastremmar till hugade spekulanter vid vägkanten. Här behövs inga påbud om vikten av recycling. Hela Afrika är en enda stor återvinningsstation. Allt tas till vara. Inget förgås.

Bredvid mig i förarsätet sitter Hazze Sandström, missionärsson uppvuxen i Tanzania där han levt större delen av sitt liv. Hans identitet är präglad av det afrikanska solljuset, de gröna kullarna och klara morgnarna, dofterna och det kompakta mörkret som kommer snabbt och obevekligt. Han ska ta oss till Loiborsoit, den massajby där han själv, under en högtidlig ceremoni, ska tas upp som klanmedlem och äldste. Det är en by han känner väl sedan

ungdomsåren. Respekten efter att han en gång hjälpt dem att fånga in ett lejon som dödat både människor och boskap i byn, har gett Hazze ett stort förtroende bland massajerna.

– Det är en stor hedersbetygelse som är få förunnat, säger Hazze. Jag blir nu rådfrågad i allt som rör livet i byn, det känns lite märkligt. Jag är både rörd och stolt, men framförallt känner jag ansvaret att försöka förbättra livsvillkoren för dem som bor i byn. De ser mig som en garant för klanens välbefinnande. Det kan handla om vattenförsörjning, men framförallt om utbildning. Just nu håller flera av

Hazze Sandström

”I Afrika har vi lärt oss att alltid hjälpa varandra, ena dagen tar du emot hjälp andra dagen ger du tillbaka.”

byns ungdomar på att utbilda sig, en går på en viltvårdsutbildning, en läser ekonomi och en annan till veterinär. Detta är projekt som jag och andra hjälper till att sponsra.

ENSAMMA BAOBABTRÄD dyker då och då upp längs vägen med sina för årstiden kala grenar och sin silvriga bark. Stammarna ser ut som skinnen på mycket gamla elefanter.

– När du ser ett ensamt stort träd i Afrika kan du vara säker på att där framme ligger en by. Omkring stora träd ligger nästan alltid en by i Afrika, säger Hazze. Utan skugga överlever ingen på den här kontinenten, så enkelt är det.

För att förstå levnadsvillkoren bland de afrikanska stamfolken, deras själ, integritet och långsamma livspuls måste du ha levt större delen av ditt liv bland dem, konstaterar vi medan vi närmar oss massajbyn.

– Det är lätt för en utlänning att bli åskådare till massajernas krigsdanser, utan att någonsin förstå musikens

Hazze är erkänd bland massajerna

Efter att ha infångat ett lejon har Hazze Sandström fått ett stort förtroende av massajerna.

innebörd eller stegen och hoppens betydelse, nedärvda mönster sedan tusentals år.

Detta är något jag ofta påminns om under de dagar jag bor och delar vardagen med massajerna i byn Loiborsoit. Mötet med dem är överväldigande. Långt innan vi når fram till byn möts vi av en stor grupp dansande massajer. Att Hazze är med som är hedersgäst påverkar naturligtvis det gästfria mottagandet, men han menar att de skulle agerat likadant om det bara var jag som kom.

BYN LOIBORSOIT LIGGER 1500 meter över havet, i en karg miljö med kalla nätter för att vara Afrika, ett landskap som kräver tålamod och uthållighet

av de som bor där. Innanför ett yttre stängsel av törnbuskar ligger 'boman', en slags afrikansk släktgård av en samling hyddor som tillhör familje-

medlemmar och släktingar. Hyddorna är byggda av beklad lera blandad med kogödsel och utan fönster. Marken utanför är platt och hårt trampad av människor, kor och getter.

DANSEN PÅGÅR SÄKERT en timma och består av höga hopp som ska bevisa spänsten bland massajernas krigare innan det är dags för namngivningsceremonin där Hazze Sandström ska tas upp i massajklanens innersta krets. Under rituella former får han namnet 'Kimani', som betyder en god ledare.

Efter sin uppväxt som missionärs-son i Nzega i Unyamwezi-området söder om Victoriasjön studerade han en period i Sverige innan han återvände för att starta upp en röntgen-

avdelning 1979 på Nkingasjukhuset. Där jobbade Hazze i tre år innan han blev koordinator för missionens olika sponsrade Sida-projekt med logistiskt ansvar för alla hjälpsändningar. Därefter blev han groundcoordinator för all markservice på flygplatsen i Dar es Salaam, senare vd och operativt ansvarig för hanteringen av alla internationella flygbolag till och från Tanzania.

DET HAR BLIVIT närmare trettio år i Tanzania, ett land han har ett varmt kärleksförhållande till.

– Det finns 123 stammar i Tanzania och alla lever i harmoni med varandra. I Afrika har vi lärt oss att alltid hjälpa varandra, ena dagen tar du emot hjälp,

andra dagen ger du tillbaka. "Älska din nästa såsom dig själv", är inte bara ett bibliskt bud, utan ett sätt att överleva här, säger Hazze.

Det guldgula gräset brinner i det sneda ljuset, skuggorna blir längre och längre medan vi slår upp vårt läger för natten, tänder elden och lagar vår mat. När den afrikanska skymningen börjar sänka sig över savannen går det fort. Tiden mellan dag och natt är försvinnande kort. Boskapsdjuren är infösta i den lilla inhägnaden av hagtorsstaket mitt i byn och står nu blickstilla i det bleka månlyuset. Några blandrashundars slagsmål är det enda som bryter tystnaden. Natten omsluter oss.

I skenet från elden ser jag Hazze inbegripen i ett djupt samtal med en kvinna i byn. Hans nya roll innefattar inte bara konkreta åtgärder som att borra brunnar, utan också att vara en lyssnande själavårdare. ■

Carin Gerhardsen har gjort sig en karriär och en förmögenhet som deckarförfattare. Och det finns mycket fiffigt att göra med pengar menar Carin, som att hjälpa andra som har det tuff.

TEXT: EVA NORDENSTAM VON DELWIG FOTO: CRIMETIME, KARL MELANDER

Carin valde att bekosta ett center för gatubarn

DET ÄR AUGUSTI när Carin Gerhardsen och jag träffas i Visby under Crimetime, Sveriges första deckarfestival där hon är en av ett stort antal medverkande författare. Det är ett digert program med många av Sveriges deckarförfattare som berättar om skrivprocesser, inspiration, etik och ger praktiska tips och råd till blivande författare.

Carin skrev i våras den sista delen av "Hammarbyserien". Hon slutar när det är som bäst, och tycker att åtta böcker om kriminalinspektör Conny Sjöberg är precis lagom. Men det är med blandade känslor hon avslutar projektet.

– Jag har haft separationsångest och det har känts lite deppigt. Jag saknar mina karaktärer. Samtidigt är jag stolt och glad för att jag har fullföljt ett sånt stort bokprojekt, säger hon.

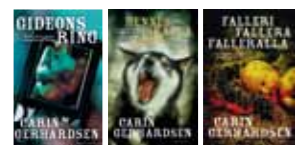
Men ett av Carins seminarium i Visby handlar inte alls om hennes författarskap utan hennes engagemang för utsatta människor. Carin är en mångårig Läkarmissionsvän och har bekostat ett stort center för tidigare barnhems- och gatubarn i Bukarest. Rumänien är ett land som ligger henne varmt om hjärtat.

– I slutet av 1980-talet såg jag på tv om barnhemmen i Rumänien och ville bli volontär. Jag hörde av mig till en engelsk organisation men jag hade fel profil, så jag fick inte bli volontär. När jag såg att en svensk organisation, Läkarmissionen, jobbade i Rumänien så tog jag kontakt.

CARIN OCH HENNES man Ken ville göra en större donation och till slut fick hon möjlighet att välja på två saker i Rumänien. Antingen ett barnhem för mindre barn i en liten stad utanför Bukarest, eller ett utslussningscenter för tonåringar som bott på barnhem. Valet var både svårt och lätt.

– Det var ju jättesöta små barn, såklart, som var lätt att känna för. Men jag tänkte ändå på utslussningscentret. Någon måste göra sådana saker som kan låta "tråkigare" men som också behövs.

När barnhemsbarnen på den rumänska statens barnhem fyllde 18 år så förväntades de kunna klara sig själva, utan att någonsin ha bott någon annanstans än på en institution. Risken att ungdomarna hamnade på

NÅGRA AV CARIN GERHARDESENS BÖCKER.

Kuriosa:

Huvudpersonen i Carin Gerhardsens böcker har fått sitt namn av Läkarmissionens Conny Sjöberg som Carin fick kontakt med på Läkarmissionen. Men huvudpersonens familjesituation skildrar egentligen Läkarmissionens dåvarande direktor Allan Carlsson som har många barn, både biologiska och fosterbarn.

– Jag hade börjat skriva på Hammarbyserien och tyckte att Conny Sjöberg var ett lagom vanligt/ovanligt namn. Roligare än Anderson eller nåt von-namn. Det finns tre stycken andra Conny Sjöberg som har hört av sig till mig och berättat om sina liv. Det är ju roligt. Men den "riktiga" Conny Sjöberg är Läkarmissionens Conny Sjöberg.

Conny Sjöberg.

Crimetimefestivalen hölls i Visby i somras. Här är Carin Gerhardsen på väg upp på estraden som talare, eskorterad av Carina Nunstedt och Läkarmissionens Eva Nordenstam von Delwig.

Carin Gerhardsen

"Jag tycker man ska göra fiffiga saker med sina pengar. Något för andra."

som sedan övergick till att vara center där barnen inte skulle växa upp, utan bo en viss tid.

I dag finns inte lika många barnhemsbarn och det utslussningscenter som Carin bekostade har rumänska staten återtagit. Läkarmissionens arbete i Bukarest fokuserar i dag på att hjälpa utsatta familjer. Att förhindra att unga familjer hamnar på gatan, att barn får skolgång och att människor ska hitta ett sätt att försörja sig på i Bukarest. Nu tittar man på möjligheten att dra lärdomar från verksamheten i Bukarest i andra rumänska städer för att människor ska slippa åka utomlands för att titta.

FÖR CARIN ÄR DET en ny period som väntar. Hon är ledig för första gången på mycket länge. Och även om det är vemodigt att tiden med Hammarby-

poliserna är över har Conny Sjöberg och hans gäng översatts till 25 språk och fått många glada läsare. Det märks i Visby där det nu och då kommer fram läsare till Carin och vill att hon ska signera någon av sina böcker.

– Nu har jag gott om tid att tänka. Jag hoppas hitta något annat häftigt skrivprojekt som är lustfyllt och utan tidspress, säger hon.

OCH FÖR DEN som inte läst Hammarbyserien ännu, så finns ju böckerna kvar och tack vare Carins insats finns det hundratals vuxna i Bukarest som fått möjlighet att ge bättre förutsättningar till sina egna barn, än de själva fick. Men även om Carin lyckats med mycket så var det en sak som inte gick: Någon volontär i Rumänien blev hon inte.

– Jag hade jobbat på kollo en massa år och tror att jag skulle varit perfekt som volontär! Men nu kunde jag göra något tack vare min rikedom i stället, och jag tycker man ska göra fiffiga saker med sina pengar. Något för andra, säger hon. ■

gatan var stor. På utslussningscentret som Carin finansierade lärde de sig att tvätta kläder, laga mat, fick hjälp med hur man söker jobb och coachning i livet. Hundratals ungdomar har fått hjälp tack vare detta arbete.

– Jag ser ju inte alla de här ungdomarna som har fått hjälp. Men det känns bra ändå. Jag fick en "hur gick det sen"-rapport i våras som var otroligt fin. Då blev jag tårögd, säger hon.

PÅ INVIGNINGEN AV centret åkte Carin ner och blev intervjuad av rumänsk press och premiärministern pratade om att detta center var en nyckel till att få bukt med gatubarnsproblematiken och ett EU-medborgarskap.

– De är ju med i EU i dag, säger Carin och ler.

Det har hänt mycket i Rumänien och Läkarmissionens tjugoåriga engagemang för de utsatta människorna där har förändrats med utvecklingen. Arbetet startade med en buss som åkte runt och gav smörgåsar till gatubarn. Sen startades olika typer av boenden

Välkommen!

Här kan du ställa frågor eller kommentera det som du har läst i Journalen eller annat som rör Läkarmissionens arbete.

Skriv till: eva.nordenstam@lakarmissionen.se eller till Svenska Journalen/Läkarmissionen, Eva Nordenstam, 162 88 Vällingby.

Ny second hand-butik har slagit upp portarna i Bro

■ Den 19 september slogs portarna upp för Läkarmissionens nya second hand-butik i Bro, utanför Stockholm.

– Det har varit en lång process och det känns fantastiskt roligt att vi äntligen är i hamn! Vi har ett väldigt gott samarbete både med Upplands-Bro kommun och de andra butikscheferna i gallerian, säger Marlene Agemo, ansvarig för nyetablering av Läkarmissionens butiker.

Marlene Agemo är glad för den nya butiken i Bro.

Ny medarbetare i Kampala, Uganda

■ Sedan ett år tillbaka har Läkarmissionen ett lokalkontor i Kampala i Uganda. Rose Nyakato är ny medarbetare och hälsade på Läkarmissionens huvudkontor i början av hösten. Hon jobbar med

att följa upp många av Läkarmissionens arbeten i Afrika och brinner speciellt för ungdomar.

Rose Nyakato

– Jag har ett stort hjärta för unga tjejer. Livet är en massa val som vi har ansvar för och ungdomar behöver guidning för att inte göra så många misstag, säger hon.

#Vänliga Veckan fyller 70 år 2016

■ I februari nästa år fyller Vänliga Veckan 70 år och det kommer vi att fira på alla möjliga sätt. Vänliga Veckan har alltid fokuserat på vänlighet i trafiken, på jobbet och i familjen.

Tidningen Icakuriren har en fototävling under oktober där man kan skicka in sina bästa bilder på vänlighet och vänskap. Passa på att vara med där! Vi kommer presentera några av

vinnarna i SvJ i februari och bland priserna finns bland annat sjalar som befriade barnslavar i Etiopien har vävt.

Läs mer: icakuriren.se/tavla

Uppmärksam kampanj

Under september månad hade Läkarmissionen en stor informationskampanj som uppmärksammade Mama Londons arbete i DR

Kongo. Läste du breven från henne? Om du missade det kan du gå in på mamalondon.se.

SvJ

ges ut av Läkarmissionen och är en organisations- och medlemstidning
DIREKTOR: Johan Lilja
ANSVARIG UTGIVARE: Conny Sjöberg
INFORMATION: Eva Nordenstam von Delwig

BISTÅNDSPROJEKT: Ove Gustafsson
MEDLEMS- OCH GIVARSERVICE: info@lakarmissionen.se
POSTADRESS: Läkarmissionen, 162 88 Vällingby
TELEFON: 08-620 02 00 växel
HEMSIDA: www.lakarmissionen.se
PRODUKTION: Swedmedia

REDAKTÖR: Therese Peterson
REDIGERING: Peter Wickberg
OMSLAGSFOTO: Håkan Flank
POSTADRESS: Swedmedia/Svenska Journalen, 105 36 Stockholm
E-POSTADRESS: svenskajournalen@swedmedia.se
ANNONSER: Dicran Sarafian
TRYCKERI: V-TAB, Vimmerby

ANNONSBOKNING: dicran.sarafian@lakarmissionen.se
TELEFON: 070-775 99 66

GÅVOR TILL LÄKARMISSIONEN PÅ PLUSGIRO 9000 21-7

Bli julklappshjälte!

Slå in en julklapp och skriv en personlig hälsning till barn i östra Europa.
Anmäl dig på vår hemsida: aktionjulklappen.se

Har du rabarber i frysen sedan i somras? Då kanske du ska ta tillfället och tillaga den goda pannacottan som varje år finns på Doreens nyårsfest.

Mamma Winthers pannacotta med rabarberkompott 4 portioner

DET HÄR BEHÖVER DU:

Pannacotta:

2 dl vispgrädde
50 g vit choklad
1 ägg

Kompott:

500 g rabarber
1 tsk mortlade kardemummakärnor
1 tsk riven ingefära
1 dl strösocker

SÅ HÄR GÖR DU:

- Vispa grädden hårt.
- Smält chokladen över vattenbad (ställ bunken i en kastrull med sjudande vatten).
- Vispa upp ägget och tillsätt den smälta chokladen medan du vispar. Rör ner grädden.
- Portionera upp pannacottan i små skålar eller glas och ställ in i kyten så att de stelnar, gärna med plastfolie på så att de inte tar smak av annat.
- Skala rabarberna och skär den i cirka 2 cm långa bitar. Lägg den i en vid kastrull och tillsätt kardemumman, ingefäran och sockret.
- Låt sjuda på svag värme i cirka 10 minuter. Låt svalna.
- Skeda kompott över pannacottan och servera.

Det handlar om att leva ett liv med mening

Krig. Utsatthet. Regnet faller. Leran klibbar fast kring benen. Ännu en familj som flyr från krigets Syrien. De flesta hamnar i länderna närmast. På dessa platser erbjuds ingen riktig framtid. En familj bland så många andra. Det är som om hela livet har tryckt på en pausknapp, som att vara i en lång tunnel utan slut.

Frustrationen och maktlösheten går att läsa i de redan så trötta ögonen. Att leva handlar aldrig om att enbart få tak över huvudet och mat i magen. Det handlar inte om materiell standard. Det handlar om att få en möjlighet att leva med mening och innehåll. Att det finns ett hopp om en ljus framtid.

En framtid där barnen får en utbildning, där gamla och unga kan umgås och äta tillsammans, en plats att leva på utan rädsla för granater och förföljelse. Läkarmissionen arbetar tillsammans med sina partners för att skapa skydd för dem som flyr för sitt liv och ge dem möjlighet att överleva krigets ohyggligheter.

Läkarmissionens samarbete med Medair i Libanon är ett sätt att tillfälligt skapa lindring i en svår situation, men långsiktigt måste vi se till att skapa förutsättningar för en stabil och hållbar utveckling. Det finns inga enkla lösningar på svåra utmanande problem.

I grunden tror vi på att ge människor stöd i form av utbildning och självförsörjningsprogram, men det kräver en plats där man kan verka i fred och frihet. Nu gör vi det vi kan göra för att lindra nöd. Det är alltid rätt att värna om människors rätt till ett värdigt liv. Tack för att du är med och gör det möjligt.

Johan Lilja
Direktor på Läkarmissionen

Läkarmissionen

- Sedan 1958 har Läkarmissionen arbetat för att förändra framtiden för utsatta människor. Vi förmedlar cirka hundra miljoner kronor till hjälpinsatser i fyra världsdelar med tyngdpunkt på Afrika. Vi samarbetar med

- lokala partner inom tre områden: social omsorg, utbildning och självförsörjning.
- Vår vision är att genom effektiva metoder stödja utsatta människors vilja och förmåga att förändra sina livsvillkor.

- Vårt uppdrag är att utifrån ett rättighetsperspektiv bekämpa fattigdom och bidra till hållbar utveckling inom våra huvudområden. Vi vill med information engagera fler för Läkarmissionens vision.

ANNONS

Våra kunder tjänar pengar oavsett om börsen går upp eller ner!

De vet hur dina pengar kan placeras för maximal avkastning: Jan-Erik Johansson, Micaela och Alexander Hultgren.

**RÄNTESTRATEGI MED
95% KAPITALSKYDD,
BERÄKNAD AVKASTNING
PER ÅR: CA 5% + EV.
UPPGÅNG PÅ SVENSKA
AKTIER.
FRÅN 100 000KR**

**RÄNTEPLACERING MED
LÅG RISK SOM GER 6,2-
6,3% ÅRS-AVKASTNING.
MINIMUM 1000 000KR**

Var och hur ska man placera sitt sparkapital i dessa finansiellt oroliga tider? – Det vet vi. Nu är det ett utmärkt tillfälle att tryggt förvalta sina pengar, och göra bra förtjänst på dem, med låga risker, säger Alexander Hultgren på Nfp (Nordisk Finansiell Planering).

ALEXANDER VAR TIDIGARE finansiell rådgivare på stora företag som Handelsbanken, Nordea och Skandia.

– Problemet då var att jag ju inte kunde rekommendera en konkurrent, även om jag visste att de hade bättre placeringsalternativ. Jag ville bli oberoende. Jag brinner för att hitta vägar till maximal avkastning för mina kunder, och nu förhandlar jag med bankerna för att få bästa möjliga avtal, säger han.

Han berättar engagerat om hur bankerna nu är i behov av pengar, och att han som representant för sina kunder har bra lägen att förhandla. Som rådgivare har han avtal med de stora bankerna, både svenska och utländska. Han och hans kollegor på Nfp vet hur de ska optimera sina kunders placeringar och sparande.

– Banker som säljer obligationer har svårt

att hitta köpare – det är köparens marknad – och därför kan vi göra riktigt bra affärer för våra kunder just nu.

DERAS STORA KUNDER är pensionskassor, ideella organisationer, kyrkor och företag. Men de har också flera mindre kunder.

– Javisst, små kunder får också tillgång till de instrument som annars är förbehållet de stora investerarna. Och för alla har vi en grundfilosofi: alla risker ska tas bort. Kunderna ska inte kunna förlora pengar. Och det är det hittills ingen som har gjort, förklarar Alexander, inte utan en viss stolthet. Nfp har flera fina referenser från sina kunder. Det har att göra med företagets andra filosofi: kunderna ska bli så nöjda att de återkommer. Det gör man naturligtvis när man får bra avkastning på sina pengar.

MEN VAD TJÄNAR NFP PÅ AFFÄRERNA?

– Vi har kostnadsfri rådgivning. Sedan får vi våra intäkter från leverantörer som vi anlitar. Exempelvis courtaget på värdepappersplaceringar. För kunden innebär det ingen merkostnad att anlita oss jämfört med att vända sig direkt till bank, säger Alexander.

Nordisk Finansiell Planering

Stockholm: 08-742 03 50

Luleå: 0920-22 77 50

info@finansiell-planering.se

www.finansiell-planering.se